

rokgre

TO

osebi:

To in Albert

(Na vrhu dvonadstropne postelje spi To. K sebi stiska veliko plišasto opico.)

TO: Mn, mn, mnnnnn. Milka me kušneš? Joojjj! Mn, mn, mnnnnn. *(Zasmrči.)* Zdaj sva mož in žena. Jutri bo poroka... amn, pa greva po otroka. Otrok je še premali, bomo ga zaklali. Mn, hgr. *(Tišina. Zasmrči in se obrne.)* Mn, mn, mnn. Milkica, Milkica. Njj. *(Na vratih potrka. To se odprtih izbuljenih oči sunkovito dvigne. Močneje potrka. Pade nazaj na vzglavnik. Zasmrči. Še enkrat potrka. Tišina.)* Ko bom velik bom pevec.

ALBERT: *(Izza vrat.)* Gospod Maš! Gospod Maš!

TO: In bom vse pevce poklical in te bomo namlatili poredni hudiček. *(Vrže opico.)*

ALBERT: Gospod Maš! Tukaj pri vratih!

TO: *(Spet se dvigne, gleda levo in desno, ne vedoč, kaj se dogaja.)* Ha? Ha? Ha? *(Zagleda opico.)* Gospod zaspanko. *(Jo dvigne ter poljubi.)* Gospod Zaspanko.

ALBERT: Pri vratih gospod Maš! Odprite gospod Maš! Spremenim vam življenje!

TO: *(Pogleda k vratom in radostno zaploska.)* Obisk! *(Vrže opico od sebe in se v pižami spusti po toboganu na tla.)* Obisk, obisk, obisk!

ALBERT: Slišite gospod Maš?

TO: *(Prižge luč, saj je globoko popoldne, in odpre vrata.)* Slišim gospod Obisk.

ALBERT: *(Na pragu s knjigami.)* Dober dan gospod Maš. Moje ime je Albert Pozavna. Gospod Maš, če se ne motim? *(Skuša ponuditi To-u roko, a mu knjige zletijo na tla.)* Drek! Mislim flek!

TO: Prismojeno! Vi čitate?

ALBERT: *(Po tleh zbira knjige.)* Seveda. Čitam in berem. *(To počene ob Albertu. Roke prekriža na kolenih.)* Ter si hkrati strokovno ogledujem in z velikim veseljem občudujem – slike, risbice in fotografije, ki pa jih je v teh knjigah več kot dovolj. Verjemite mi.

TO: Ne verjamem.

ALBERT: Ne verjamete? No, pa pogledjte. *(To-u pred očmi prelistava knjige.)* Kaj pa je potem tole?

TO: *(Se namuzne.)* I! Naga baba.

ALBERT: Odlična poza, vam povem. Pa tole?

TO: Ubogi pujsek.

ALBERT: Zdaj se vam pa sline cedijo, kaj? Tukaj notri je neznansko število receptov in prav toliko barvnih fotografij. Cena, pa vam moram zaupati je tako smešna, da sva se s prejšnjo stranko pol ure smejala samo na ta račun. *(Se bedasto nasmeji.)*

TO: Ta je lepa. *(Dvigne knjigo.)*

ALBERT: Čarolinica. *(Zbere še zadnje knjige na kup.)* Eh, Čarolinica je pravljica. Dobite jo zraven. Kot darilo.

TO: Ja prosim. *(Zaploska.)* Njo bom imel.

ALBERT: Te ne morete. Ta je za zraven. Kot darilo.

TO: Ja meni jo daj.

ALBERT: Ne morem.

TO: Saj sem rekel prosim.

ALBERT: To ni dovolj.

TO: Seveda sem dovolj.

ALBERT: Kaj ste vi dovolj?

TO: Saj si rekel To.

ALBERT: Ja, rekel sem, da to ni dovolj.

TO: No, To sem pa jaz.

ALBERT: *(Albert ga nekaj trenutkov gleda, nato pokaže nase.)* To pa jaz. Gospod Maš ...

TO: Aaaahahaha! Spet!

ALBERT: Kaj spet?

TO: Spet! Aaaahahaha! Spet nekdo, ki ne ve, kdo je To.

ALBERT: Kdo?

TO: Ti. Jaz sem vendar To. Aaaahahaha! Kako je to smešno - To! *(Zaploska.)* Aaaahahaha! To Maš, Maš To - to sem vendar jaz. Iiihihihihi!

ALBERT: *(Pogleda tablico na vratih.)* Na vratih je Maš.

TO: Na meni pa To.

ALBERT: Gospod Maš, gospod To *(Počaka.)* Maš?

TO: *(Mu prikima.)* Ni akcijsko?

ALBERT: Zelo.

TO: Vi obiski ste super.

ALBERT: Hvala gospod To. Zdaj pa mi prosim vrnite knjigo.

TO: Ne. *(Si jo prižeme na prsi.)*

ALBERT: Dajte no, saj so samo pravljice. *(Iztegne roko.)*

TO: Ne.

ALBERT: Gospod To ne bodite otročji.

TO: Pa bom.

ALBERT: Vas bodo kazensko preganjali.

TO: Komaj čakam.

ALBERT: Ne govorite neumnosti. Knjige ne morete imeti in pika.

TO: Zakaj ne?

ALBERT: Ker jo dobite zraven! Ker je darilo!

TO: No, potem pa je moja.

ALBERT: Ni. Vrnite jo.

TO: Ne.

ALBERT: Kaj si pa vi mislite?

TO: *(Ipično.)* Moja je!

ALBERT: Ni res. Sem jo dajte. *(Prime za knjigo in ruvata se.)* Izpustite jo.

TO: Moja je.

ALBERT: *(Skozi zobe.)* Izpustite.

TO: Ti jo ispusti.

ALBERT: *(Skozi zobe.)* Ni res, dobro veste, da ni res.

TO: Moja je, moooo ja!

ALBERT: Niiiii res!

TO: *(Se ustavi.)* Dober dan soseda Milka. *(Pokima z glavo za hrbet gospoda Alberta. Ta se obrne, da pogleda kdo je. V tem mu To izpuli knjigo in jo pobriše v stanovanje. Za seboj zaloputne in zaklene vrata.)*

ALBERT: Ooo! Tat! Lažnivec! *(Tolče po vratih.)*

TO: A a a a a a! Moja je, moja! *(Se važi.)*

ALBERT: Vrni mi knjigo baraba!

TO: Figice. *(Odločno pokaže "figice.")*

ALBERT: Tat! Lopov!

TO: *(Zapleše.)* Moja je knjigica, moja. In jaz jo listkam, listkam!

ALBERT: Policijo pokličem!

TO: Ti kar daj. Saj si sam rekel, da je darilo.

ALBERT: Pa ne zate kradljivec. Za tiste, ki kupijo celo zbirko.

TO: Saj ti jo kupim.

ALBERT: Kaj?

TO: Celo zbirko ti kupim.

ALBERT: Celo zbirko?

TO: *(Nejevoljno.)* Ja, celo zbirko.

ALBERT: Krasno gospod To. Sam osebno se popolnoma strinjam z vami. Najbolje za oba je, tako tudi rešiva najin mali spor. Iz srca vam podarjam to preljubko knjigico pravljič, ki jo že imate. Boste videli kako vam bo srček igral ob prebiranju teh ganljivih strani.

TO: *(Lista po knjigi.)* Res so lepe slikice. *(Kima.)* Iiii, sonček!

ALBERT: A ne gospod To? Lepe slikice, a ne? No, zdaj pa me spustite noter. *(To mu odklene in odpre vrata.)* Hvala. *(Albert hoče vstopiti.)*

TO: Samo malo. *(Ga ustavi.)* Prej moraš pokazati "osle" na vse strani neba.

ALBERT: Koga?

TO: Saj veš. *(Pokaže "osle".)* Blllll. Na vse strani neba.

ALBERT: *(Pomisli.)* Dobro.

TO: Veš, to je super proti gripi, da nimaš beli jezik.

ALBERT: Aja. *(Ne ve kam bi dal knjige. Odloži jih na tla in pokaže "osle". Na vse strani neba.)* Bllll. Bllll. Bllll. Blllllll! *(Zadnjega, najbolj "gorečega", občinstvu. To ga vmes pozorno opazuje.)*

TO: *(Odkima.)* Nimaš beli jezik. Imaš več takšnih? *(Pokaže na Čarolinico.)*

ALBERT: *(Pobere knjige in vstopi.)* Seveda. Same takšne.

TO: *(Sede v peskovnik.)* Pridi, ti bom nekaj skuhal.

ALBERT: *(Presenečeno.)* O, peskovnik. *(Sede na rob. Pazi, da si ne bi umazal obleke.)* Oh, kako domiselno. *(Zagleda tobogan.)* In tobogan. Kako pristrčno.

TO: *(Z lopatko vsipava pesek v plastične posodice.)* Pa lopatka, glej. Pa vrata, pa okna, pa stene. Ali ni pristrčno? Ali ni domiselno?

ALBERT: Pristrčno in domiselno. *(Mu prikima.)*

TO: Izvoli. Jej. *(Pred g. Alberta porine tri polne posodice.)*

ALBERT: Hvala.

TO: To je.. ne jaz. Iiihihihihi! To je, ampak ne jaz.

ALBERT: Razumem, ha, ha. *(Kislo.)*

TO: To je špinača, to pire in v ajmerčku je puding. Jajčko si pa sam speči.

ALBERT: Aha. To je špinača?

TO: Ja. Da boš močen Albert.

ALBERT: Bom. *(Prime posodico.)* In kdo je kuhal?

TO: Mama tepec.

ALBERT: *(Cmokne z usti.)* Seveda. *(Naredi gesto, kakor da se je šele zdaj spomnil. Nato se prične napravljati kakor da je iz posodic.)* Mmm, je okusno. Mmm. Gospod To zbirko lahko vzamete na gotovino ali pa na en obrok. Njam, njam. In kot darilo prejmete to, ne vi seveda, ta to niste vi, in kot darilo prejmete to preljubko knjigico pravljič, ki jo že imate, in je nikomur, njam njam, ne date. *(To se prične na ves glas smejati.)* Kaj pa je? Kaj pa je?

TO: Pesek. *(Se smeji in ne more povedati.)* Pesek žreš.

ALBERT: Pa je dober.

TO: Ee.. *(Nejeverno.)*

ALBERT: Samo pire je premalo slan.

TO: Ko se samo napravljaš?

ALBERT: No, kot sem že dejal, ne bo vam žal.

TO: Nisi.

ALBERT: Kaj nisem?

TO: Nisi še dejal, da mi ne bo žal. To danes slišim prvič.

ALBERT: Prav gospod To, pa prvič. Pogledajte deset knjig je. Same pravljičice. Kolikor vam jih srce poželi.

TO: Jupiii! (*Zaploska.*)

ALBERT: Zbirka, ki vam spremeni življenje!

TO: Blek! Ne bom je vzela.

ALBERT: Zakaj ne?

TO: Nočem, da se kaj spremeni.

ALBERT: Oh, to pa ne. Brez skrbi, nič se ne bo spremenilo. Čisto nič, niti kanček. Saj to so samo pravljice. Lepe nedolžne pravljice. To so recimo so pravljice o kuhanju. (*Pokaže To-u knjigo.*)

TO: Jaz sem pravljica o kuhanju.

ALBERT: Točno tako gospod To. To je pravljica o ljubezni. (*Mu predstavlja knjige. To si vrta po nosu.*) To je pravljica o avtomobilu, to pravljica o vzreji živine, to pravljica o rožicah. Pa pravljica o psih, pravljica o tehniško-metalurški stroki, pravljica o bacilih, o hujšanju, pravljica o šivanju, pravljica, ki si jo naredimo sami, pa o pecivu, pa o naših rekah. Pravljice, pravljice, pravljice. Same pravljice.

TO: O čem?

ALBERT: Saj sem vam rekel - o vsem. In o Čarolinici seveda.

TO: Ti si super obisk.

ALBERT: Celotna zbirka vas pride milijon sedemtisoč sto enainštirideset. Vse knjige so tiskane na papirju, imajo platnice in oštevilčene strani, veliko je barvnih fotografij in ogromno črk, in vsaki knjiga, prav vsaka brez izjeme, vsebuje jasen in čitljiv naslov.

TO: Čarolinica tudi?

ALBERT: Ta še posebej. Mi smo resna firma gospod To. To vam naj bo jasno. Vsaka knjiga ima štiri leta garancije. (*Povdari.*) Štiri leta.

TO: Milka je tudi super. Gori v četrtem stanuje. Vsako jutro se srečava na avtobusu. Ko je gužva se stisnem ob njo in mi dovoli, da prislonim luleka na njeno bedro. Malo je sicer pegasta. Zato sem ji za osmi marec kupil kremo. Potem mi je dala poljubček. Jaz pa sem jo nazaj - z jezikom. U, (*Se strese.*) kako je cvilila. Drugače delam v trgovini. Kaj misliš, sva zdaj mož in žena?

ALBERT: Prosim?

TO: Če sva zdaj mož in žena?

ALBERT: Boste kupili zbirko?

TO: Jaz sem prvi vprašal.

ALBERT: Bila bi mož in žena, če bi se ona za stalno naselila pri vas.

TO: Saj sva v istem bloku.

ALBERT: To ne šteje. Morata biti v istem stanovanju. Boste kupili?

TO: Ček ti bom napisal. *(Vstane in stopi k pisalni mizi.)* Vidiš, tega pa nisem vedel. Dobro, da si prišel.

ALBERT: Napišite milijon sedemtisoč sto ena in petdeset..

TO: *(Piše ček.)* M-i-l-i-j-on se-demmm tisoč-sto enain pet-deeeee-set.

ALBERT: Tu napišite gospod Albert Pozavna. *(Mu pokaže kje. To tiho črkuje. Albert stopi k njemu in črkuje z njim.)* Še podpis. Tako, *(Lahkotno vzame ček.)* pa je urejeno. O, to je zadnji?

TO: *(Prikima.)* Pa kaj? Takih čekov lahko dobim kolikor hočem. Mi zdaj prebereš pravljico?

ALBERT: Ne pride v poštev. V peskovniku imate svojo novo izredno dragoceno zbirko, s tem *(Pomaha s čekom.)* ste dobili pravico na darilo, torej ga kar obdržite. Iskrene čestitke k vaši tako inteligentni odločitvi oziroma lahko povemo tudi gesti, ki vam bo odkrila čisto neka nova obzorja, tam daleč na področju smisla človekovega bivanja. Ter se od vas poslavljam. Vas še kdaj obiščem s kakšnim drugačnim artiklom. Nasvidenje gospod To. *(Mu pomaha in hoče oditi. To skoči k njemu, mu iztrga ček in že je zgoraj na postelji.)* Ste znoreli?

TO: Nisi več super obisk.

ALBERT: Ste znoreli vas vprašam?

TO: Nazadnje mi je mama prebrala pravljico.

ALBERT: Naj ti jo tudi zdaj bedak. Vrni mi ček.

TO: Preberi mi pravljico.

ALBERT: Vrni mi ček baraba.

TO: Pravljico baraba.

ALBERT: Policijo pokličem.

TO: Tam imaš svojo zbirko.

ALBERT: Vrni mi ček. *(To odkima.)* Zakaj si takšen? Potrebujem ga, da pokrijem minus. Na banki. Nujno je. Otroci morajo jesti.

TO: Samo pravljico mi preberi, prosim.

ALBERT: Sam si jo preberi, prosim. Utrujen sem.

TO: Bi, pa ne znam čitat.

ALBERT: Kako ne znaš? Kdo pa je napisal ček?

TO: Pisat znam, čitat pa ne.

ALBERT: Me imaš za norca?

TO: Imam te za Alberta, in sebe za Toja. In To dobro ve, kaj bi rad bil.

ALBERT: Kaj pa?

TO: Pevec. Takšen s kitaro. *(Vzame iz kota kitaro in pokaže kakšen. Razglašeno brenka po njej in se brezveze dere.)*

ALBERT: Gospod Maš, dajte mi prosim ček.

TO: Kaj pa si ti želiš biti?

ALBERT: Srečen lastnik tega čeka.

TO: Ti tudi pokaži.

ALBERT: *(Na silo naredi srečno grimaso.)* Zakaj moram vedno jaz naleteti na največje norce?

TO: No, kaj bi rad?

ALBERT: Ček.

TO: *(Zavije z očmi in iz utrobe izpusti čuden glas.)* Ne To. Ne jaz. Kaj bi rad bil mi moraš povedat. Ali pa dobro, pa povej kaj bi rad imel?

ALBERT: Denar.

TO: Joooj, samo to, ne jaz, ta to, samo to, ti gre po glavi. Veš kaj bi pa jaz rad?

ALBERT: *(Odkima.)* Pojma nimam.

TO: Gris. S čokolado. Takega kot je mama kuhala. Pa ringlšpil bi rad svoj, takega še večjega kot je naš blok. Milkine poljubčke bi tudi rad. In bolj trdo kožo, potem se v službi ne bi več toliko jezil, ko bi me zafrkavali. No, *(Proseče)* povej kaj bi rad ti bil?. *(Albert stopi na sredino odra, se obrne k občinstvu in zamisli.)* No, povej.

ALBERT: Samo bogat, in nič drugega kot bogat. Kako si želim biti bogat! Kako hočem biti bogat! Si privoščiti najdražje suhe klobase, največji špricer, največji bazen, največje zize. Pokazati tem kretenom s kom imajo opravka. Nikoli več ne bi.. *(Se ustavi.)*

TO: Jaz pa bi predvsem rad, da hudiček neha prihajat.

ALBERT: Hudiček?

TO: Ja. Ko je tema pride. In zdaj bo tema.

ALBERT: In kaj dela?

TO: Straši me. Ne vem, kaj mu je. Pa sem priden.

ALBERT: Kaj če sem pa jaz hudiček?

TO: *(Skoči na noge.)* Ne ga srat!

ALBERT: Ja hudiček sem! In če mi ne daš čeka te požrem!

TO: *(Pobegne gor na posteljo.)* Dokaži!?

ALBERT: Pri tej priči te požrem. Poglej kako sem lačen. Grrrrrrrr!!

TO: Lažeš! Hudiček ima dolge čekane.

ALBERT: *(Z globokim glasom.)* Vrni mi ček.

TO: Milki te bom, da si poreden.

ALBERT: *(S še globjim glasom.)* Vrni mi ček! *(Mu strese posteljo.)*

TO: Lažeš! Lažeš! *(Mu vrže vzglavnik.)* Sploh nisi noben hudiček. Hudiček je tu notri! *(Pokaže na svojo glavo.)* In pride, ko je tema in sem sam. Včasih sploh ni mogel priti, ker mi je mama brala pravljice. Tebe pa bo odnesel Povodni mož, ker lažeš. *(Zajoče. Mine nekaj trenutkov. Gospod Albert se ploskne po čelu in nejeverno odkima. Vzame knjigo in sede na pisalno mizo. Prične brati.)*

ALBERT: Nekoč je živel..

TO: Zdaj pa ne rabiš.

ALBERT: Kaj je zdaj to?

TO: Nič ni To. Ne rabiš brati.

ALBERT: Zakaj ne?

TO: Ker ne. Ker jecljaš.

ALBERT: Ne jecljam.

TO: Jecljaš in stokaš.

ALBERT: Če bi vse to počel, ne bi prodajal knjig.

TO: Ja, pa znaš dobro skriti.

ALBERT: Me zajebavaš?

TO: Uh! Pa še preklinjaš. *(Se po toboganu spusti s postelje. Stopi skozi vrata na levi, ki vodijo v kuhinjo.)*

ALBERT: Daj mi že enkrat ta šmentani ček, pa grem.

TO: *(Vrne se s kozarcem vode.)* Gori je, pri Albertu. *(Pokaže na posteljo.)*

ALBERT: Kom?

TO: *(Ga nahruli.)* Pri Albertu. Tako je ime moji opici.

ALBERT: Takoj bomo videli, če je res. *(Se zažene na posteljo. Nerodno se skobaca po lestvi gor. To odloži kozarec na pisalno mizo.)* Kje je? Kam si ga dal? *(Razmetava po postelji išoč ček.)*

TO: Mrzlo, mrzlo. *(Opica odfrči po zraku.)* No, no. *(Pobere opico in jo posadi na stol.)* Toplo, toplo. *(Vzame iz predala fračo in jo nameri v Alberta.)* Vroče, vroče! Vročeee! *(Ga spari v zadnjico.)*

ALBERT: Au!! *(Skoči kvišku, se z glavo zadene v svetilko, ki visi s stropa, pade nazaj na posteljo in se skuša ujeti za ograjo, ki pa se mu vdre.)* Aaaaa!!! *(Po toboganu prifrči na tla.)*

TO: Gospod Albert! Gospod Albert! *(Skoči k njemu.)*

ALBERT: Au! Au! *(Na tleh se zvija.)*

TO: Tega pa nisem želel. *(Joka.)* Verjemi, tega res nisem hotel. Grda, poredna ograja.

ALBERT: Auauauau, kako boli!

TO: Kje gospod Albert?

ALBERT: Povsod. *(Najbolj se drži za zadnjico.)*

TO: *(Tuli.)* Tega nisem hotel, tega nisem želel. Zdaj boš umrl, mene pa bodo zaprli. Nikoli več ne bom videl Milkice. Službe tudi ne. Gugalnica in tobogan bosta zarjavela, malinovec se bo skisal in vse bo le še bled spomin. Tega nisem hotel, ne načrtoval.

ALBERT: *(Pogleda v strop.)* Bog, kaj sem ti storil?

TO: Joj, vzal te bo. Ga že vidiš, ne? *(Vstane, sklene roke in moli v strop.)* Bogec ne ga vzet. Bogec prosim ne ga vzet. Kaj bo potem z mano?

ALBERT: *(Se prične napravljati, kakor, da umira.)* Ah, ti preljubi svet, komaj zdaj, ko zapuščam tvoje tako prisrčno obličje spoznavam, kako enkratno in neponovljivo je življenje in koliko lepega bi še lahko bilo pred menoj. Koliko brezskrbnih pomladi.

TO: *(Ga vzame v naročje.)* Albert drži se.

ALBERT: Aghrrr. Ne, moj čas je prišel.

TO: Albert drži se. Saj si borec. Spomni se otrok.

ALBERT: Ah, saj jih nikoli ni bilo.

TO: In žene.

ALBERT: Nisva še uradno.

TO: Nista v istem stanovanju?

ALBERT: *(Odkima.)* O bog, preveč sem pil, preveč grešil na tem svetu. Ali mi boš lahko kdaj oprostil?

TO: Seveda bo.

ALBERT: Aghnnrrrrpppccc bhaa.. To je to..

TO: Ne To!

ALBERT: Dolg predor in na koncu.. luč! Oh, blažena luč. Pojdem.

TO: Ne hodi Albert. Kje te boli? Daj, da piham. *(Piha.)* Boš videl, spet boš lahko gnjavil ljudi s knjigami.

ALBERT: Aa! Prihajam lučka..

TO: Ne, ne, ne. Prosim bogec. *(Pogleda gor.)*

ALBERT: Grem. Razen..

TO: Razen?

ALBERT: Če bi mogel pokriti minus na banki, takrat, ja takrat bi imel voljo, imel bi moč.. Ostati!

TO: Pa idi. *(Ga izpusti iz rok in vstane.)*

ALBERT: Au! *(Ko z glavo udari ob pod.)* Umrli. *(Se naredi mrtvega.)*

TO: Pa kaj? *(Odžvižga v kuhinjo, kjer nekaj ropota z lonci. Albert je še kar "mrtev". Vsake toliko časa poškili proti kuhinji, odkoder se sliši le žvižganje. Naenkrat preneha. Zatem se izza vrat prikaže To-ova glava. Opazuje Alberta. Počasi se mu približa in se ga z nogo dotakne. Albert se ne premakne. To se skloni in mu razpre veke. Albert nič. Sezuje si copat in ga pomoli "mrvecu" pod nos. Nič. Nabere slino v pljunek in se napravlja kakor, da ga bo spustil Albertu na obraz.. Temu le noga živčno trzne, česar pa To ne opazi. Nato mu razpre suknjič in izvleče denarnico.)*

ALBERT: *(Ga zgrabi za roko.)* Aha ptiček kradljivski.

TO: *(Se mu skuša iztrgati.)* Pusti me!

ALBERT: Ti je zadišalo tuje kaj?

TO: Hotel sem videti tvoje otroke.

ALBERT: Zakaj?

TO: Mogoče bi se hoteli igrati z menoj.

ALBERT: Sem ti rekel, da jih ni.

TO: In tvojo priležnico.

ALBERT: Koga? Aja, moja Štefanijo. Ni kaj videt.

TO: Pusti me. *(Albert ga izpusti. Vstaneta.)*

ALBERT: Tako prijateljček, zdaj bova pa midva malo drugače zaplesala.

TO: Jaz bom pel, ti pa pleši.

ALBERT: Dovolj mi je teh tvojih neumnosti, razumeš?

TO: Ne razumem.

ALBERT: Daj mi ček, če ne grem na najbližjo policijsko postajo in te prijavim, da si me skušal okrasti.

TO: Ni res.

ALBERT: Je res. Alo, ček.

TO: Ni res.

ALBERT: Zdaj boš pa šel zares v zapor.

TO: Ni res. Hotel sem ti dati umetnost dihanja.

ALBERT: Koga?

TO: Umetnost dihanja. Pa ti smrdi iz šestke.

ALBERT: Zdaj pa dovolj. Ček tat! *(Stopi korak naprej in pomoli To-u roko točno pred nos.)*

TO: Nimam ga več.

ALBERT: Daj.

TO: Muca ga je papala.

ALBERT: Baraba, boš dal ček ali ne? *(Hodi proti To-u, ta se mu ritensko umika.)*

TO: Če ga pa nimam.

ALBERT: Lažeš! *(Se pričneta loviti po sobi. Sprva počasi, potem vse hitreje.)*

TO: Ne lažem!

ALBERT: Lažeš!

TO: Ne lažem!

ALBERT: Lažeš!

TO: Ti lažeš! Bogve, če imaš sploh priležnico.

ALBERT: Kaj pa to tebe briga? Sem pridi!

TO: Ne moreš mi nič, ker znam karate. *(Pokaže.)* Imam črni pas in črno bele pepita naramnice.

ALBERT: *(živčno.)* Pridi sem, no pridi sem. Pridi, pridi.

TO: Ja, le izzivaj, pa boš videl. *(Naredi nekaj "karate" zamahov z rokami.)* Znam tisti smrtni udarec, ko se te samo dotaknem, pa se stegneš.

ALBERT: *(Se ustavita in se ocenjujeta. To igra velikega "frajerja".)* Pridi sem, no pridi. Le pridi, če upaš? Z obema rokama te bom zadavil. Do jutra boš crkoval.

TO: Ja? Boš ja. Jaz pa te bom prijel le z eno roko in te držal. Potem pa te izpustil. Dežnik ti bom v rit potisnil in ga odprl.

ALBERT: *(Besen.)* No, potem pa le poskusi. *(Nastavi To-u zadnjico. Preteče.)* No, poskusi. Poskusi, poskusi, le poskusi, posku..

TO: Asak! *(Ga z nogo sune vanjo.)*

ALBERT: *(Se z divjim krikom vrže na To-a. Ravsata se. To je za malenkost močnejši. Albert iz njegovega žepa izvleče ček in skoči na noge.)* Imam ga! Imam ga!

TO: *(Skoči k njemu in mu ga iztrga.)* Nimaš, nimaš!

ALBERT: *(Mu ga vzame nazaj.)* Imam, imam! *(To mu ga spet izpuli. Tako gre nekajkrat iz rok v roke dokler ga ne pretrgata. Presenečena obstojita. Albert vdari po mizi.)* Pa zadnji je bil!

TO: Saj ni imel kritja.

ALBERT: Kaj?

TO: Sem Milki kupil poročni prstan.

ALBERT: Kje ga imaš?

TO: Jaz ti bom govoril vroče, vroče, mrzlo, mrzlo.

ALBERT: Jooj. *(Se sesede na stol in se prime za glavo.)*

TO: Na njeni roki je. Ne bodi žalosten. *(Ga prime za ramena.)*

ALBERT: Kako naj ne bom žalosten? Nocoj do polnoči moram vrniti denar v Sočni Anici.

TO: Jaz rečem seksi Milka.

ALBERT: To je gostilna.

TO: Nisem gostilna.

ALBERT: Ne ti. Sočna Anica je gostilna kjer kartamo.

TO: Super. Jaz tudi znam kartat. Stranišče, Osla, pa črnega Petra.

ALBERT: Za prekleti denar ne znaš! Pa saj jaz tudi ne. Kosmatemu Možu sem dolžan veliko vsoto. Posoja denar takšnim telebanom, kot sem jaz.

TO: Zelo prijazno od njega.

ALBERT: Ja. Še bolj je prijazen če mu ne vrneš ob domenjenem roku. Gotovo mi bo naredil tisto z dežnikom.

TO: Pridi. (*Ponudi Albertu roko. Albert brez volje gre z njim do gugalnice.*) Sedi. (*Ga posadi nanjo in ga prične poganjati.*) Sam si kriv. Ker nisi priden. Vidiš mene – jaz sem priden, ker sem skladiščnik. Že deset let. Od mojega triindvajsetega in pol in četrt. Dvakrat sem bil že pohvaljen. Dva krat. Prav je imela moja mama. Če bi ubogal ateja, bi bil pa pijanec in kvartopirec, tako kot ti.

ALBERT: (*Skoči z gugalnice.*) Kdo je pijanec? Nisem pijanec.

TO: Ne, sploh ne. Pridi. (*Albert sede nazaj.*) Tako ja priden. (*To ga zagunca.*) Moraš ubogati, veš? Tako nesamostojen si. Kaj Štefanija nič ne pazi nate? Na, malo se sam guncaj.

ALBERT: (*Se prične poganjati.*) Uboga reva je tako debela, da sploh ne stopi iz stanovanja.

TO: (*Si slači pižamo.*) Moja Milka je tudi malo bolj močna. Ampak meni je všeč.

ALBERT: Meni pa ne.

TO: Vidiš mišice? (*Pokaže Albertu mišice na roki.*) Če te s tem tresnem, boš mislil, da te je zadel avion. Poglej. (*V spodnjicah napenja in razkazuje mišice.*)

ALBERT: Potem, me pa ti reši pred Dlakavim Možem.

TO: To pa ne.

ALBERT: Ti pa ne.

TO: Pravi to pa ne. Mišice imam v obrabne namene. Na. (*Z mize vzame kozarec vode in ga ponudi Albertu.*)

ALBERT: Kaj naj s tem?

TO: Da si usta splahneš, ker si preklinjal.

ALBERT: Imaš kaj drugega?

TO: Naredi si. *(Mu pokaže na peskovnik.)*

ALBERT: Za pit.

TO: V kuhinji je malinovec.

ALBERT: Nič drugega?

TO: Ne. Malinovec.

ALBERT: *(Albert stopi v kuhinjo.)* Zakaj si To?

TO: Ker nisem ono. *(Si tiho ob steno pri vratih primakne stol in stopi nanj. Napravi se v spačeno podobo "vampirja", ki napada.)*

ALBERT: Kje je?

TO: *(Tudi glas je "vampirski".)* V črni plesnivi shrambi.

ALBERT: Zakaj ga imaš v shrambi?

TO: Da se lažje vidi.

ALBERT: Zakaj imaš tako čuden glas?

TO: Da te lažje slišim.

ALBERT: Kaj?

TO: Prehlajen sem.

ALBERT: Si preveč osle kazal, kaj? *(Iz kuhinje se sliši Albertovo požiranje malinovca.)* Mm, ni slab ta malinovec. Zakaj pa imaš tako veliko peč?

TO: Da te *(Tišje.)* lažje pojem.

ALBERT: Čudna bajta. *(To se pripravi.)*

TO: *(Albert stopi iz kuhinje in To z grozljivim krikom skoči predenj.)* Auhgrrvau! Vampir!
(Albert se prestraši. Zaječi, zavije z očmi, se zgrabi za srce in zdrsi po steni na pod. Kozarec kar drži v roki, nič ni polil. To plahuta z rokami okoli njega in vpije z globokim glasom.)
Vampir! Vampir! Jaz sem strašen vampir! Obožujem vratne žile! Ker sem.. vampir!

ALBERT: *(Ves se tresse in drži za srce. Globoko diha.)* Srce, moje srce..

TO: *(Se razočaran ustavi.)* Pa ja ne boš spet umrl? Sploh se ne znaš igrat. *(Sede na spodnje ležišče, kjer si obleče hlače in potem še majico.)* Samo napravljaš se. *(Albertu res ni dobro. Počasi in tresočje spije malinovec. Nato se spet prime za srce. Ves je bled. To iz peskovnika vzame eno knjigo in jo prične listati. Albert stopi k njemu in mu jo izpuli.)* Albert? *(Albert*

začne odločno pobirati še druge knjige.) Albert? (*Ne zmeni se za To-a.*) Albert? Kaj si jezen? (*To stopi k njemu.*) Kaj se kujaš? Glej, ti lahko mene tudi vstrašiš. (*To se obrne proč in čaka. Albert pobere in očisti še zadnjo knjigo. To se obrne nazaj k njemu.*) Nočeš? Pa se greva kaj drugega. (*Albert ne reče nič. Stopi proti knjigi pravljic, ki leži ob postelji. Vendar ga To prehiti. S knjigo vred pobegne v kuhinjo in se zaklene. Albert skoči za njim, a je prepozen. Jezno strese kljuko.*) Albert reci nekaj. (*Albert močneje strese kljuko.*) Albert, prosim, le besedico.

ALBERT: (*Z nogo brcne v vrata.*) Veš ti sploh kako nizek pritisk imam?

TO: (*Milo.*) Ne.

ALBERT: Stodvajset.

TO: Katastrofa.

ALBERT: Ja stodvajset. In zdravnik mi je napovedal le še dva tedna življenja.

TO: Katastrofa.

ALBERT: Ja, in ti me tukaj zafrkavaš!

TO: Nisem mislil.

ALBERT: Ja, zdaj pa nisem mislil. Kaj misliš kako bi meni bilo, če bi moral dva tedna prej umreti?

TO: Ne bi ti bilo prijetno.

ALBERT: Tako je ja. Zato pa zdaj pridi ven in mi vrni knjigo.

TO: (*Počasi odpre vrata.*) Na. (*Vrne Albertu knjigo. Ta jo ježno vzame in se misli odpraviti.*) Saj bom kupil knjige.

ALBERT: (*Se pri vratih ustavi in ga pogleda.*) Me spet zafrkavaš?

TO: Bi kupil, bi.

ALBERT: Res?

TO: Častna. (*Dvigne levo roko.*)

ALBERT: S čim?

TO: Jutri bi ti dal? Za dopust dobimo.

ALBERT: Če pa rabim danes.

TO: Jutri bi ti dal. Za dopust dobimo.

ALBERT: Kaj pa prstan?

TO: Milka ga ima.

ALBERT: Koliko je stal?

TO: Milijon pa toliko kot si rekel.

ALBERT: Je zlat?

TO: (*Prikima.*) Milka ga ima.

ALBERT: To pridi, sedi. (*Sedeta na posteljo.*) Midva sva prijatelja, mar ne?

TO: Ne vem.

ALBERT: Pa bi rad, da bi bila?

TO: Ne vem. Nisem še imel prijatelja.

ALBERT: Pa je krasno veš, ti moram povedati. Vsak dan bi se igrala.

TO: Res? To bi bilo super. Tudi To bi bil super.

ALBERT: Seveda bi bilo super. Krasno bi bilo, čudovito bi bilo. Le ti in jaz in peskovnik.

TO: Ti nič več ne bi kartal in pijanec bil. Jaz pa bi bil vesel in dober prijatelj. Oj kako bi to bilo super. Mogoče bi še hudički izginili.

ALBERT: Seveda bi. Pravo prijateljstvo premaga vse težave – in ovire.

TO: Če boš pa čez dva tedna umrl.

ALBERT: (*Se zmede.*) Ja, hm čez dva tedna. Veš, nekaj ti bom odkrito povedal. Zdaj ti lahko zaupam, zdaj, ko sva prijatelja.

TO: Nihče še mi nikoli ni zaupal. Čeprav je Milka rekla, da sem njen mišek z Marsa.

ALBERT: Vidiš, jaz pa ti, ker sem pravi prijatelj.

TO: Jaz pa sem njej rekel, da je ona moj mišek z Marsa.

ALBERT: Nisem ti vsega po pravici povedal, ampak samo zato, ker še nisva bila prava prijatelja. To, saj veš to, da bom čez dva tedna umrl ni čisto res. Če me pravočasno operirajo še preživim.

TO: Jupii!! (*Objame Alberta.*)

ALBERT: (*Se ga otrese.*) Čakaj. Zato potrebujem denar - za operacijo.

TO: Ham, to boli.

ALBERT: Kaj naj raje umrem?

TO: Dosti bolj poceni bi te prišlo. Mene že ne dobijo v bolnico.

ALBERT: Tako sem tudi jaz nekoč govoril. Vendar, ko človek zboli, je vse drugače. Pojma nimaš koliko sem zadnje leto prestal. Kakšne bolečine so to in kakšna odrekanja.

TO: *(Si pokrije obraz z rokami.)* Joj, ne govori mi o bolečini. Ne maram bolečine.

ALBERT: Ja prijatelj moj, jaz tudi ne. Toda kaj mi druga preostane, ko sem revež brez prebite pare.

TO: Kaj pa Štefanija?

ALBERT: Vse sva že porabila za to preklemano zdravljenje. Ta operacija je moja edina možnost.

TO: Torej si se za Kosmatega dlakavega Moža zlagal?

ALBERT: Ko vidiš kako nujno potrebujem denar, da bi vse naredil.

TO: *(Zamišljeno.)* Vse. *(Nato živahneje.)* Vse?

ALBERT: *(Mučeniško prikima.)* Vse.

TO: Se greva igrat?

ALBERT: Prijatelj To, kje imaš tisti prstan?

TO: Če sem ga dal Milki. Ker mi je pokazala krtačko. Lahko pa kdaj zamenjava. Če se bom jaz skregal z Milko, bom imel tvojo Štefanijo. Če pa se boš ti s svojo Štefanijo, boš dobil pa mojo Milko.

ALBERT: Greva se raje igrati.

TO: Greva se "Raz par či".

ALBERT: Neumnost.

TO: Kaj pa "Dopovej pujsu da je svinja."

ALBERT: Fej! Ne.

TO: Potem pa "Ena ura bije smrti pa še nije".

ALBERT: Že vem. Imaš karte?

TO: Črnega Petra.

ALBERT: Daj jih.

TO: Karte so tudi super. *(Pobrska po predalu in izvleče karte.)* Ko sam igram vedno zmagam.

ALBERT: Jaz bom mešal. *(Zmeša karte.)* Vlekla bova. Prevzdigni. Kdor izvleče Črnega Petra je zmagal in dobi prstan.

TO: Če pa ga ima Milka.

ALBERT: Boš že skočil ponj. Saj bo razumela, da si ga izgubil pri kartanju – *(pomenljivo)* s prijateljem. Če ne, pa grem domov in se ne bova nikoli več igrala in ne bom nikoli več tvoj prijatelj.

TO: Pa kaj? Saj nisi edini.

ALBERT: Daj no, vzemi. *(Mu ponudi, da izvleče eno karto iz kupa, ki ga drži.)*

TO: Katero?

ALBERT: Katero hočeš.

TO: Tole. *(Izvleče karto.)*

ALBERT: No, kaj imaš? Pokaži.

TO: Medo.

ALBERT: *(Se norčuje.)* Medo. Zdaj sem pa jaz. *(S kartami naredi nekaj gibov skozi zrak, se zavrti na peti, jih vmes na skrivaj pogleda, po njih potrka in še dahne vanje.)* Ta je. *(Izvleče eno. Razočarano.)* Eh, preklemana koza.

TO: *(Se norčuje.)* Koza, ccccc ... Jaz ne? Daj. *(Izvleče na hitro karto.)* Pikapolonica! Kakšna je lepa! *(Občuduje izvlečeno karto. Albert si vmes nastavi Črnega Petra.)*

ALBERT: Daj, no. Daj! *(Mu izpuli karto in jo vrne k drugim.)* Zdaj sem spet jaz. *(Še bolj goreče ponovi ves prejšnji postopek.)* Innnn: Slon! Slon?

TO: *(Mu vzame karto in jo pogleda.)* Same lepe, ja. *(Prikima.)*

ALBERT: Če pa sem.. *(Gleda kup in ne more razumeti.)*

TO: Glej zdaj. *(Mu vzame karte in si jih prisloni na uho. Posluša. Nato jih ovohava in gladi.)* Abrakadabra! Simsalabim! Božu namu lafu brrrrllllllliinasuššššmaa.. Žžžž ... Puf! *(Eno izvleče.)* Črni Peter!

ALBERT: Ne?!

TO: *(Zaploska.)* Zmagal! Zmagal! Jupii, jupii, jupii!

ALBERT: Sranje. Sranje. Sranje!

TO: Tako se ti korenček brusi! Tako se ti korenček brusi!

ALBERT: Prekleti drek! Drek! Drek! *(Besen stopi v peskovnik in prične brcati pesek na vse strani.)* Driska! Driska!

TO: Zmagal, zmagal! Tralala! Zmagal, zmagal! Tralala! *(Skače okoli peskovnika z dvignjenimi rokami.)*

ALBERT: Joj, kreten! Kreten!

TO: Zmagal, zmagal! Tralalalalala!

ALBERT: Au! *(Z nogo je brcnil v nekaj trdega.)* Auauauau!! *(Skače in se drži za nogo.)*

TO: *(Skoči na kolena v peskovnik.)* Moj spominček. Moj ljubi spominček.

ALBERT: Auauau! Kako boli! *(Sede na rob peskovnika.)* Ajs ajs ajs ajsajsajsss..

TO: *(Iz peska izvleče polomjeno steklo in suhe rožice.)* Polomil.. polomil si moj spominček. *(Zajoče.)* Pa tako je bil krasen. *(Kopa v pesek.)*

ALBERT: *(Bolečina je malo popustila.)* Kaj se pa ti cmeriš?

TO: Uničil si moj spominček. Vsak popoldan in večer sem ga pogledal pred spanjem. Edino on mi je pomagal proti hudičekom.

ALBERT: Saj nisem nalašč.

TO: *(Očitajoče.)* Nisi nalašč, nisi nalašč. Nekaj ti bom pokazal. *(Iz peska odkopa ukvirjeno sliko in majhno skrinjico.)* To je moj zaklad.

ALBERT: Zaklad? *(Se primakne bliže.)*

TO: Ja zaklad.

ALBERT: *(Vzame ukvirjeno sliko.)* Kdo je to?

TO: To je To. *(Mu jo takoj izpuli iz rok.)* Kaj te briga.

ALBERT: Vse me boli, čisto vse.

TO: *(Mu da sliko.)* Moja mama.

ALBERT: Tvoja mama?

TO: Ja, Albert, moja mama.

ALBERT: Ima lepe lase.

TO: A ne da?

ALBERT: Kje pa je?

TO: *(Mu spet izpuli sliko.)* Nič. Socialna delavka pride vsak petek. Psihologinja pa enkrat na mesec. *(Tišina.)*

ALBERT: Mene so zdravili zaradi alkohola.

TO: Boš zato umrl?

ALBERT: Mogoče.

TO: Kaj pa nisi priden. Poglej. *(Odpre skrinjico in izvleče nekaj fotografij.)* To sem jaz, to je To, pri dvanajstih, ko sem šel v prvi razred. Jaz in mama. Mama in jaz. Jaz, jaz, jaz..

ALBERT: Imaš kakšno iz službe?

TO: Ne. Na, glej. *(Porine Albertu skrinjico in vstane. Hodi nervozno sem in tja. Albert si ogleduje slike in naskrivaj opazuje To-a.)*

ALBERT: Kaj pa je?

TO: Nič. *(Tišina.)* Kaj boš pa ti meni dal?

ALBERT: Zakaj?

TO: Ker sem zmagal.

ALBERT: Nič.

TO: To ni pošteno. Greva se "ena ura bije smrti pa še nije".

ALBERT: Ne zdaj.

TO: Pa še spominček si mi pohodil.

ALBERT: Saj nisem vedel.

TO: Se tako brca po peskovniku? Sicer pa Milki še nisem dal prstana.

ALBERT: Ne? Kaj pa?

TO: Ne povem.

ALBERT: Ne verjamem ti niti besedice.

TO: Nazaj sem ga nesel. Sprva mi niso hoteli vrniti denarja, pa sem se naredil malo otročjega. Sem jokal na pultu.

ALBERT: Lažnivec.

TO *(Dvigne roko.)* Častna.

ALBERT: Torej imaš denar?

TO: Ja, tam v predalu. Samo prej se še bi šla "Ena ura bije smrti pa še nije". *(Albert globoko vzdihne.)* Prosim. Saj ni težko.

ALBERT: No, dobro. Kako gre?

TO: Juhu! Ker si tako dober, boš lahko ti mene prvi ustrašil.

ALBERT: Kot vampir?

TO: Ne, to je nekaj drugega. Ne jaz. Hi hi hi! To za ustrašit je nekaj drugega. Luč bom ugasnil. (*Ugasne luč.*) Ti se moraš skrit in me grozno prestrašit, ker si smrt. Sam pa si izberi ob kateri uri. Ti se le skrij in me prestraši, boš takoj razumel. Daj no?

ALBERT: Kam?

TO: Tu nekje v sobi. (*Gre v kuhinjo.*) Skrij se. (*Albert teka sem ter tja in se končno le skrije pod tobogan.*) Albert? (*Iz kuhinje.*)

ALBERT: (*Tiho.*) Kaj je?

TO: Si skrit?

ALBERT: (*Tiho.*) Kaj te briga. (*Potegne rjuho s postelje in si jo nadene čez glavo.*)

TO: Si skrit? Prihajam. (*Stopi iz kuhinje. Počasi hodi in se razgleduje.*) Ena ura bije smrti pa še nije. Druga ura bije smrti pa še nije. (*Albert stopi iz skrivališča in hodi za njim. To ga ne opazi.*) Tretja ura bije smrti pa še nije. (*Albert se skrije v kuhinjo.*) Četrta ura bije smrti pa še nije.

ALBERT: (*Iz kuhinje.*) Uuuuuuuuuuu!

TO: (*Se odpravi proti kuhinji. Počasi.*) Peta ura bije smrti pa še..

ALBERT: Uav! (*Skoči iz kuhinje in ga polije z malinovcem.*)

TO: Aaaa! Duh! Duh! Duh! (*In jo ucvre skozi vhodna vrata. Albert pomoli glavo izpod rjuhe in začuden gleda za Tojem. Nato skoči k vratom in jih zaklene.*)

ALBERT: Pa te imam. (*Prižge luč, stopi k pisalni mizi in začne brskati po predalih. Vse razmetava in meče ven. Dudo, žogo, plastični obroč za plavanje, frnikule, jojo, skrinjico, ki zaigra, če jo odpreš itd.*) Kje si? Kje si srček? (*Ne najde.*) Ni ga. Tu ga ni. (*Pogleda še pod odejo, pod jogijem. Vzpne se še na zgornjo posteljo, kjer najde le nedrček, stetoskop in gumijasto kačo.*) Ni ga, ni. Ni ga. Ni. (*Se ustavi.*) Če ga sploh ima? (*In že nadaljuje. Spet brska po predalih. Vedno bolj živčno. Najde indijansko perjanico in tomahavk, otroške risbe..*) Aha! Zlati kupček. (*V roki drži papirnati zvitek.*)

TO: (*Na kuhinjski vratih in ves sajast po obrazu.*) Albert?

ALBERT: (*Se ustraši.*) Hn?!

TO: (*Stopi naprej.*) Kaj iščeš?

ALBERT: (*Skrije zvitek za hrbet.*) Nič. Kakšen pa si?

TO: Sem dober ne? Skozi dimnik sem prišel. (*Albert se obrne proč in na hitro pogleda v zvitek.*) Pridi greva oba.

ALBERT: Kaj je tole? (*Razgrne papir.*)

TO: (*Mu ga takoj vzame.*) Joj, super, da si ga našel. (*Pomembno.*) To, ampak ne jaz, je rodovno drevesce, rodovno drevo, in na njem so vsi moji sorodniki. Vidiš koliko jih je? In s vsemi si dopisujem in vsi me imajo radi. To sem jaz. To Maš. Moja mama Kristina Maš. Ata Henrik Maš. In potem vsi strici in tete, bratrance in sestrične, babice in dedki. Vsi ti so moji in me obožujejo. Jih imaš ti toliko?

ALBERT: Več.

TO: Ja ja? Važič. Preberi mi jih nekaj?

ALBERT: Saj znaš sam.

TO: Ne znam več. Kaj tu piše?

ALBERT: (*Bere.*) Neža Kreps. Rojena Lisjak. Oče ni znan. Priimek ni znan. Frančišek Muster znan kot Franček z marelo.

TO: Sami moji. (*Ponosno.*) Si mislil, da nikogar nimam, kaj?

ALBERT: Leopold Maš, ustanovitelj in prvi gasilski poveljnik v Ožbaltu. Na proglasitvi za to funkcijo nesrečno umorjen.

TO: Moj dedek. Če ne bom pevec bom gasilec. Tako sem se odločil.

ALBERT: Irma Utenrajter. Irma Utenrajter! Nezakonska hči očima Franca Utenrajterja. Pogrešana. Irma Utenrajter! Moja teta se je pisala Utenrajter, in Irma ji je bilo ime. Je to mogoče?

TO: Sem mogoče..

ALBERT: Ta moja teta je bila pogrešana in je bila nezakonska. Sva midva..

TO: Brata?

ALBERT: Bratrance?

TO: Raje bi imel brata.

ALBERT: Bratranec. (*Razširi roke proti Tou.*)

TO: Brat? (*Razširi roke proti Albertu.*)

ALBERT: (*Spusti roke.*) Ne moreš bit moj brat.

TO: (*Spusti roke.*) Zakaj ne?

ALBERT: Potem bi morala imeti isto mamo.

TO: Jaz bi bil raje brat.

ALBERT: Če pa ne moreš.

TO: Jaz bom brat.

ALBERT: No, dobro.

TO: Brat. *(Razširi roke.)*

ALBERT: Eh, daj mi mir.

TO: Lahko sva krvna brata.

ALBERT: Nehaj že.

TO: *(Spusti roke.)* Albert brat moj, kaj ti je?

ALBERT: Nič mi ni. Kaj bi mi pa sploh lahko bilo, razen tega, da sem si vse izmislil.

TO: Kaj si si izmislil?

ALBERT: Vse. Da sem tvoj bratranec, da moram do polnoči vrniti denar, da imam Štefanijo, da bom umrl.

TO: Tudi to, da si moj prijatelj?

ALBERT: Ja To, tudi to.

TO: Pa te ni sram?

ALBERT: Ne, ker imam višji vzrok.

TO: Kako visok?

ALBERT: Sploh se ne bavim s prodajo knjig. To je danes prvič in To, ti si tudi moja prva stranka. Prosili so me?

TO: Kdo Albert?

ALBERT: Knjige prodajam zaradi ubogih otročičkov, ki so brez mamic in atekov. Za sirote, ki so same na tem svetu, takorekoč lačni in bosí. Vse kar prodam gre v dobrodelne namene. Zdaj razumeš zakaj sem lagal?

TO: Ne.

ALBERT: Ja zato vendar, da bi te uboge otročičke osrečil.

TO: Aja, kaj pa nisi takoj povedal, da lažeš?

ALBERT: Kako? Potem dragi To, to ne bi bila več laž. Ko bi jih ti videl, male sirote.. Oh, kar srce se mi trga, ko se spomnim. *(Pošmrka.)*

TO: Albert ne jokaj. To jim bo pomagal. Počakaj. *(Izgine v kuhinjo. Albert se namuzne in si zadovoljno pomane roke. Iz kuhinje se vrne To z velikim paketom v naročju.)* Zbirko pa kar obdrži, le Čarolinico mi daj.

ALBERT: Kaj je to?

TO: Nič. Paket od socialnega.

ALBERT: Česa? *(Glas se mu rahlo zatrese.)*

TO: Original zapakiran. Vse je noter. Moka, olje, debeli zokni..

Ne konča, ker se Albert z zverinskim krikom požene k postelji in prične z glavo butati v njeno stranico.

TO: Albert? *(Prestrašen.)* Albert!?! *(Albert pade na kolena z glavo na posteljo in izpušča neko čudno vrsto hlipanja. To počene k njemu.)* Albert, kaj je? Eni so zelo veseli tega paketa. Albert moj, kaj je? *(To-u gre na jok. Alberta objame.)* Ne jokaj Albert, ne jokaj. Boš dobil lizalko. *(Albert še glasneje.)* Albert! Greva kartat. Pridi greva kartat. Greva karkoli, samo ne jokati. *(Albert odkima in še močneje zajoka. To stopi do tobogana. Ispod njega nekaj izvleče in ponudi Albertu.)* Na Albert. Albert, denar. *(Albertu zastane dih.)* Denar ja Albert, denar. Pogledaj moj prijatelj. *(Albert pogleda.)* Na. Samo ne več jokati. *(To sede ob njega in ga poboža.)* Na, vzemi. Milijon in pol. Več nimam. *(Albert počasi vzame.)* Vzemi Albert, vzemi. Tako ja. Samo ne več jokati. *(Albert spravi denar.)* Bravo Albert! *(To zaploska.)* Bravo! Priden Albert.

ALBERT: *(Objame To-a.)* Gospod Maš, nikoli vas ne bom pozabil.

TO: Reci mi raje To.

ALBERT: Nikoli To.

TO: Pravljico mi preberi.

ALBERT: *(Ga izpusti.)* Saj znaš sam.

TO: Ne zato, zaradi hudičekov. Zdaj zdaj bodo tu. Prosim. *(Milo proseče.)*

ALBERT: *(Najgloblje vzdihne.)* Prav.

TO: Ja, ja, ja! *(Se razveseli.)* Samo pižamo si oblečem. Joj, pa obraz. *(Odhiti v kuhinjo.)*

ALBERT: *(S tal pobere vzlavnik in ga vrže na posteljo.)* Zakaj imaš dvonadstropno posteljo?

TO: *(Iz kuhinje.)* Za vsak slučaj, če eno polulam. *(Se vrne iz kuhinje s čistim obrazom.)*

ALBERT: Kaj pa zobe?

TO: Sem si jih že zjutraj. *(Si oblači pižamo.)* Veš, zlagal sem se ti glede službe in Milke. Nekaj sem moral ukreniti, ko pa si si ti toliko izmišljeval. Sploh ne stanuje tukaj. Ampak je tako ime moji socialni delavki. Službo pa sploh ne hodim. In njemu *(Vzame opico v naročje.)* ni ime Albert, temveč ga kličem gospod Zaspanko. *(Je že zgoraj na postelji.)* Seksi pa je, seksi ta Milka.

ALBERT: *(V roki drži knjigo.)* Poslušaj zdaj.

TO: Ugasni ta veliko in prižgi ta malo.

ALBERT: Kaj?

TO: Luč.

ALBERT: Aha. *(Prižge svetilko na pisalni mizi.)* Poslušaj.

TO: *(Rahlo zaploska.)* Komaj čakam.

ALBERT: No gospod To.

TO: Dajmo gospod Albert.

ALBERT: Khm, khm. Neke noči, kar že proti jutru, medtem ko je čakala na milo žvrgolenje prvega ptička, je Čarolinica opazila, da Sonček sploh ne spi. In ne samo to, ugotovila je celo, da Sonček v svoji posteljici joka. Počasi je pristopicala do njega, se vzpela na prstke in vprašala: Zakaj jokaš Sonček? In Sonček je odgovoril: Tako. Pač tako. Še bolj se je Čarolinica vzpela na prstke, da jo je že malo bolelo, in vprašala: Zakaj jokaš Sonček? In Sonček je odgovoril: Pač tako. Vse dneve hodim po nebesnem svodu tja od začetka do konca ter božam vse kar leze in gre od tam spodaj do tu zgoraj, nikoli pa nihče ne poboža mene. *(To se obrne in stisne opico.)* Eh, ti norček, je rekla Čarolinica in se nasmejala, ali ne veš da je srečnejši tisti, ki daje in ne tisti, ki prejema?

Sonček je najprej Čarolinico začudeno pogledal, nato pa od veselja tako zažarel, da se je dan v trenutku razlil po gozdovih in travnikih, rožice so dvignile svoje upognjene glave in se z vsemi listki vred nasmehnile najčudovitejšemu zgodnjemu jutru, kar jih je kdaj bilo. In vsaka, prav vsaka je kanila solzico, solzico radosti in hvaležnosti. In še danes, če le vstanemo dovolj zgodaj, da še ujamemo vstajajoče sonce, lahko najdemo takšne solzice na travi, rožah in listih, le da jih mi imenujemo rosa. *(To nekajkrat močno zasmrči. Albert zapre knjigo. Tiho.)* Lahko noč.

TO: *(Zasmrči.)* Nja.. *(Albert je že pri vratih.)* Albert?

ALBERT: Hm?

TO: Ta denar je Milka prinesla, od socialnega. Za električno je, pa za stanarino in centralno.

ALBERT: *(Za trenutek se ne gane. Nato se obrne, izvleče denar in ga položi na pisalno mizo. Ugasne svetilko in se odpravi.)* Lahko noč To.

TO: Kaj pa knjige?

ALBERT: Naj grejo v rit.

TO: Lahko noč Albert.

ALBERT: Ja. *(Za seboj zapre vrata. Nastopi tišina. To mirno spi. Vhodna vrata se počasi odprejo in skozi se pritihotapi Albert. Vzame denar s pisalne mize in že hoče oditi, kar s postelje nanj skoči To.)*

TO: *(Zavpije.)* Albert!

ALBERT: Aaa!! *(Se prestraši in izpusti denar.)*

TO: Vedel sem, da se boš vrnil! *(Ga cmokne na usta.)* Vedel!

ALBERT: *(Se ga otrese.)* Fuj! Fuj! *(Si briše lice.)* Si prizadet idiot ali kaj?! Si prizadet?! Saj se nisem vrnil zaradi tebe! Po denar sem prišel kreten! Debil! *(Albert težko diha.)*

TO: *(Užaljeno.)* To si ti, kaj sem pa jaz?

ALBERT: Ja, jaaaa! Neverjetno zaostali zavrti umobolni nazgraužni ksiht!

TO: To si ti, kaj sem pa jaz?

ALBERT: Kreteen!!!

TO: To si ti..

ALBERT: Dovolj! Dovolj! Pri tej priči. *(Z udarcem po stikalu prižge luč. Izvleče iz žepa majhen pipec in ga razpre.)* Takoj mi daj denar, če ne.. *(S pipcem si gre preko vratu.)*

TO: Glej mojega. *(Od nekod izvleče velik lovski nož.)* Trikrat večji. Na, lahko ga imaš. *(Albertu potisne nož. Ta ga prime - brez volje in tako obstoji.)* Albert. Albert? Kaj je spet? *(Mu z roko pomaha pred očmi. Albert ne trzne.)* C vitamin ti naredim. *(To se odpravi v kuhinjo. Od tam.)* Boš videl, prav sladko ti bo. *(Albert se obrne in ves brezvoljen odide iz stanovanja. To se vrne iz kuhinje z veliko tableto v roki.)* C vitamin Albert. Albert? *(Se ozira.)* Kam si se skrila? Albert. Albert! *(Skozi okno.)* Albert! Albert! Albert! Vrni se! Albert!! Albert. *(Sede na posteljo. Hlipa.)* Albert. Albert, moj Albert. *(Malo zajoka.)* Niti knjig ni vzel. *(Na vratih potrka.)* Albert! *(Skoči in jih odpre. Tam stoji Albert sklonjene glave. To ga objame.)* Albert! Albert! Albert!

ALBERT: Mi daš jesti in spati?

TO: Dam. Pridi. *(Ga potegne v stanovanje.)* Kam si pa šel?

ALBERT: Ne vem.

TO: *(Ga posadi v naslonjač.)* Tukaj lepo sedi in nič ne skrbi. To bo vse pospravil.

ALBERT: Lahko nocoj pri tebi spim?

TO: *(Malo pomisli.)* Dobro. Kuhal ti bom in se bova igrala zdravnika. Samo, ko pride Milka boš moral ven. Dopoldan. Drugače bova pa cel dan notri in se igrala. Super, super, super!

ALBERT: Spet sem se zlagal.

TO: Pa kaj? Jaz se tudi znam.

ALBERT: Lopov sem, veš? Tat. Knjige sem ukradel.

TO: Jaz tudi. Enkrat sem pepermint bonbone. Pa tisto malo čokoladno bananico. Veš ne, tisto malo čokoladno?

ALBERT: Ne vem.

TO: Pa tisto malo, ko je tako dobra, čokoladna, bananica.

ALBERT: *(Neprepričljivo.)* Aja tisto. Prejšnji teden so me spustili iz aresta.

TO: *(Se začudi.)* Ijee, res? Kako akcijsko.

ALBERT: *(Prikima.)* Res, res. Dve leti sem sedel zaradi transakcij z nepokritimi čeki.

TO: Jaz bom tudi šel v zapor.

ALBERT: Zakaj?

TO: Ker bom enega ubil.

ALBERT: Koga?

TO: Ne vem še. Bom se že koga spomnil.

ALBERT: Stanovanje sem imel in avto. Vse je prodala. Bogve, kje se zdaj vlačí.

TO: Kdo?

ALBERT: Štefanija.

TO: Tvoja ljubica?

ALBERT: Krasta.

TO: Pa kaj? Bom jaz skrbel zate. Zaradi denarja se pa ne bova več kregala. *(Prične trgati denar. Albert začudeno pogleda, nato se obrne proč – proti občinstvu. Ob vsakem zvoku trganja mu obraz prekrije izraz velike muke.)* Ali ne?

ALBERT: *(Skozi zobe.)* Ja.

TO: *(Glasneje.)* Ali ne?

ALBERT: *(S še večjo muko.)* Ja.

TO: *(Ves denar je strgal.)* Zdaj pa naravnost v koš. *(Gre v kuhinjo.)* Kaj bi delala?

ALBERT: Jedla.

TO: *(Pride iz kuhinje.)* Točno. *(Stopi k peskovniku.)*

ALBERT: Pa ne iz peskovnika.

TO: Ne bimbo. Bom hrenovke skuhal - prave. Pa pospraviti je treba. Ne more to, tole tole, *(Pokaže z roko na stvari nametane po peskovniku.)* kar tako ležati tu okoli. *(Skupaj zлага posodice. Albert mu pomaga.)* Pa spominček moram nazaj zakopat.

ALBERT: Kje pa je tvoja mama?

TO: Nič. Šla je. Že dolgo dolgo, kar je šla. Milka pravi, da se vrne. Če bom priden in bom ubogal.

ALBERT: Kdaj pa ona pride?

TO: Ob dvanajstih mi prinese kosilo in zdravile. Enkrat ji bom dal svoje semene in bova imela otroka.

ALBERT: Ona to ve? Ne ti. Ona, če tisto ve?

TO: *(Vstane.)* Hrenovke dam kuhat, ti pa ta čas glej televizijo. Na, C-vitamin. *(Izroči Albertu tableto in odide v kuhinjo.)* Vsak ga potrebuje.

ALBERT: *(Vklupi televizor, ki pa ne dela.)* To!

TO: *(Iz kuhinje v predpasniku.)* Hm?

ALBERT: Ne dela.

TO: Mora delat.

ALBERT: Poglej. *(Pritiska gumbe.)*

TO: Zjutraj še je. *(Stopi k sprejemniku in ga skuša vklopiti.)* Ti kar sedi. *(Albert sede v naslonjač.)* Bom jaz vse porihtal. *(Udari po njem.)* Bizgo! *(Seže z roko za televizor. Poči in zažari. To krikne in odskoči. Tema.)* Tema.

ALBERT: Kurčšlus.

TO: Albert.

ALBERT: Kaj?

TO: Strah me je.

ALBERT: Daj no.

TO: Zelo. Lahko pridem k tebi? *(Tišina.)* No?

ALBERT: *(Vzdih.)* Ja. *(To mu sede v naročje in ga objame. Albertu je nelagodno.)*

TO: Ko je tema pridejo hudički.

ALBERT: Saj sem jaz tukaj.

TO: Hvala bogu. Ko me je tako zelo strah se mi lahko srček ustavi. Včasih me malo meče. In tu notri mi šumi. *(Pokaže na glavo.)* Zato mi Milka nosi zdravile.

ALBERT: Da ne bodo hrenovke popokale.

TO: Mi zapoješ uspavanko?

ALBERT: Ne.

TO: Mama mi jo je vedno.

ALBERT: Saj sem ti prebral pravljico.

TO: Bolj, bolj me je strah, kot samo za pravljico. Daj no?

ALBERT: Ne znam nobene.

TO: Pač nekaj mi zapoj. Kar nekaj brezveze brundaj. Mami je tudi samo cvilila. *(Albert zabrunda.)* Ja, daj. *(Albert brunda in naenkrat preneha.)* Kaj je?

ALBERT: Varovalko grem menjat. *(Hoče vstati.)*

TO: *(Se ga močneje oklene.)* Ne! Ne Albert. Ne hodi. Ne pusti me samega. *(Se prične tresti.)* Ne pusti me samega.

ALBERT: Kaj pa ti je?

TO: *(Se trese in jeclja.)* Hudobci. Zdaj zdaj pridejo. Ne pusti me samega, ker me bodo vzeli.

ALBERT: Saj ne bom.

TO: Ne pusti me.

ALBERT: Kaj še ti je mama delala, ko te je bilo strah?

TO: Žgečkala.

ALBERT: Pa še kaj?

TO: Žgečkala.

ALBERT: Kje?

TO: Tukaj. (*Dvigne roke. Misli pod pazduhe.*) Pa po rebrih in po kolenih.

ALBERT: Tukaj? (*Ga požgečka pod pazduho.*)

TO: U! (*Se zvije.*)

ALBERT: Pa tukaj? (*Ga požgečka po trebuhu.*)

TO: Uu! (*Še bolj se zvije.*)

ALBERT: Pa tu? (*Ga prime za koleno.*)

TO: Uuu! (*Kar poskoči Albertu v naročju.*)

ALBERT: Pa tu, pa tu, pa tu, pa tu? (*Prične To-a žgečkati brez milosti, tako da ta "umira" od smeha. Nenadoma pa otrpne, sunkovito zaduha, glava mu prične trzati, nato vso telo. Zvije ga v krč.*) To! To! Kaj je? (*Prestrašeno.*) To, kaj ti je? To!! (*Albert stopi v kuhinjo.*) Sranje! (*Kjer nekaj šari. To ves miren obleži na tleh.*) Sranje. (*Albert odide na hodnik, nekaj zaškrtja in luč se spet prižge. Nato se vrne ter poklekne k Toju, potipa mu srce in utrip na zapestju, mu pogleda pod veke, požgečka ga in malo oklofuta. Poskuša ga oživiti. To negibno leži.*) Sranje. (*Skloni se in mu da umetno dihanje - usta na usta. V trenutku je na nogah.*) Fej! (*Si z rokavom tre ustnice in ustno votlino.*) Fej! (*Pljuva.*) Fuj! Fuj! Uvak!

TO: (*Ki je odprl oči.*) Mislil sem, da je Milka.

ALBERT: Kaj si res tako nor?

TO: Reči sliva.

ALBERT: Tvoja gnila rit je črviva.

TO: Kako veš?

ALBERT: Ker je res.

TO: Potem pa reči radirka.

ALBERT: Tvoj umazani fotr po stranišču dirka.

TO: (*Razočarano.*) Eh, vse veš.

ALBERT: Reči umrl.

TO: Zakaj?

ALBERT: No reči.

TO: Umrli.

ALBERT: Hrenovko bi žrl.

TO: Reči živ.

ALBERT: Bom jo dobil.

TO: Ne, ne, ne! Vedno zmagaš. Ne dam ti je.

ALBERT: Pa si obljubil.

TO: Pa kaj? Kaj pa si tako pameten.

ALBERT: Nisva več prijatelja?

TO: Ne.

ALBERT: Mi ne boš dal jesti?

TO: Ne.

ALBERT: Prav. *(Stopi na hodnik.)*

TO: Albert kam greš? *(Na hodniku zaškrta. Tema.)* Jooj! *(Pobegne gor na posteljo.)*

ALBERT: *(Pri vratih.)* Kje je hrenovka?

TO: V loncu. *(Albert stopi na hodnik in vklopi varovalko.)* Kar požri jo. Samo jaz sem bolj srečen, da veš – ker sem ti jo dal. *(Albert gre v kuhinjo.)* Blill. *(Pokaže za njim jezik. Albert je in glasno mljacka. To gre na hodnik in se takoj vrne ter stopi k Albertu v kuhinjo.)* Kako si to naredil?

ALBERT: *(S polnimi usti.)* Že kako.

TO: *(Ipično.)* Kako?

ALBERT: Lepo.

TO: Jooojjj! *(Jezno oddrvi na hodnik.)* Kje? Albert slišiš, kje se to naredi?

ALBERT: *(S hrenovko na krožniku sede za pisalno mizo. Je.)* Mrzlo, mrzlo..

TO: Nee! *(Ipično zacvili.)*

ALBERT: Ja.

TO: *(Pri vhodnih vratih.)* Svinja si.

ALBERT: Spravi se noter.

TO: Ne.

ALBERT: Naj grem jaz ven?

TO: *(Zapre vrata.)* Milki te bom. *(Skrušen sede na posteljo.)*

ALBERT: Tožibaba.

TO: Ne, pa nisem.

ALBERT: Si.

TO: Ne, pa ne. Sploh nisi super.

ALBERT: Ti pa si tožibaba. *(To zahlipa.)* Ne joči.

TO: Ker si grd.

ALBERT: Ne joči. Ko pojem se bova šla igrat.

TO: Res?

ALBERT: Ja. Gnilo jajce. Boš lahko gnilo jajce. Ali pa ena žaba je umrla, pa boš ti žaba. *(Se zareži.)*

TO: Grd si, grd! Pa še pijanec po vrhu!

ALBERT: *(Vstane in dvigne roko, kakor, da ga bo udaril.)* Tiho mulc!

TO: *(Tudi on vstane. Z domišljavim glasom.)* Zdaj pa pretiravaš. *(Stopi na hodnik, zaškrtva in luč nekajkrat ugasne in se spet prižge. To se vrne.)* Evo, da boš vedel. In ena hrenovka je moja. *(Vzame začudenemu Albertu krožnik in prične jesti. Še bolj mljacka. Tudi kupček rad podre.)*

ALBERT: *(Čez čas.)* Si lahko naredim malinovec?

TO: Ja, Albert.

ALBERT: Ti tudi? *(To prikima. Albert v kuhinji dela malinovec.)* Kdaj si rekel, da pride Milka?

TO: Saj ne pride.

ALBERT: *(Prinese malinovec.)* Kako ne?

TO: Hvala. *(Takoj ga požlempa. Se nekaj obotavlja in končno le spregovori.)* Ni je.

ALBERT: Kaj pa?

TO: Nič. Lahko ostaneš. Boš?

ALBERT: Bom. Hvala.

TO: Si jih greva kazat?

ALBERT: Ne.

TO: Že vem. *(Skoči k vratom od kamre, jih odpre in polno stvari se vsiplje nanj. Odskoči.)* Pikola! *(Prične brskati med predmeti.)*

ALBERT: Jaz bi še. *(Pokaže na prazen krožnik.)*

TO: Vzemi si.

ALBERT: *(Je že v kuhinji.)* Kaj iščeš?

TO: Za tebe.

ALBERT: Kaj?

TO: Nekaj. Boš videl.

ALBERT: Lahko Nutello?

TO: Ja, vzemi si. Aha, evo ga. *(Iz razstresene šare potegne radio in ga takoj priklopi. Zašumi.)* Jupi dela! *(Iz vleče anteno in nastavi postajo.)*

RADIO: *(Precej glasno in z motnjami.)* Temperature nekaj nad osemnajst stopinj.

ALBERT: *(Iz kuhinje.)* Lahko krajec?

TO: *(Utiša radio.)* Ja, ja. Vzemi si!

RADIO: In še posebno obvestilo. *(To prisloni uho na zvočnik.)* Danes opoldne, okoli pol druge ure, je iz zloglasnega zapora Stari pisker pobegnil večkratni množični morilec Alfonz Pozavna, med pajdaši bolj znan kot Stonoga. V času zaporniškega kosila, medtem, ko so mirno čakali na sladico, je omenjeni Stonoga skočil iz severnega zaporniškega poslopja, kjer se nahaja knjižnica in preplezal ...

ALBERT: *(Iz kuhinje.)* Kaj je?

TO: *(Se ustraši.)* Nič. Niste želeli, a boste poslušali.

ALBERT: *(Pri vratih.)* Daj bolj na glas.

TO: Ne gre?

ALBERT: Kaj ne gre? *(Stopi proti Toju.)*

TO: Moj je. *(Radio skrije za hrbet.)*

ALBERT: Če si pa rekel, da je zame.

TO: Pa kaj? Moj je, ker je moj!

ALBERT: Dobro, dobro. Tvoj je. *(Sedeta. To ga opazuje. Kar Albert opazi in To hitro umakne pogled.)* Kaj je? Kaj me tako gledaš?

TO: Mm. *(To skomigne z rameni, kakor: Kaj ga pa briga. Tišina.)* Zakaj si se hotel igrati ena žaba je umrla?

ALBERT: Kaj pa vem. Spomnil sem se.

TO: Si res želiš, da bi žaba umrla?

ALBERT: Saj je samo igra.

TO: Aha igra. Kako bi jo ubil?

ALBERT: To, kaj ti je?

TO: Nič, le žaba se mi smili. Katera žival ti je najljubša?

ALBERT: Bogomoljka.

TO: A ne stonoga?

ALBERT: Ne več.

TO: Zakaj si bil v zaporu?

ALBERT: Ker kradem, lažem in bolhe imam.

TO: Lažeš!

ALBERT: Lahko grem, če te je strah.

TO: Ha! Mene že ni strah. Cccccc, mene že ne. Česa le?

ALBERT: Da ti bom kaj ukradel.

TO: Ne moreš. Spim kot Vinnetou, z enim očesom vedno odprtim.

ALBERT: Sem ti povedal, da imam brata?

TO: Nisi Albert, nisi.

ALBERT: V zaporu.

TO: Ne, ker si pobegnil! (*Se ritensko umakne proti vratom.*)

ALBERT: Ne jaz. Prej sem se ti zlagal.

TO: Nehaj, nehaj že enkrat! Nehaj, nehaj, nehaj, nehaj, nehaj, nehaj, neha, neha, neha, neha, nehaj! Pobegnil si! In množico si večkrat ubil!

ALBERT: Ne jaz.

TO: Ti ja! Ti! Bilo je po radiju. Rekli so Alfonz Pozavna imenovan..

ALBERT: Stonoga.

TO: Ja!

ALBERT: Alfonz?

TO: Ja!

ALBERT: Alfonz?

TO: Ja, ja, ja, ja, ja, ja!

ALBERT: Jaz sem pa Albert.

TO: (*Napeto razmišlja.*) Pokaži osebno?

ALBERT: Nimam je.

TO: No, vidiš. Zakaj ne?

ALBERT: Sedi To.

TO: Ne bom.

ALBERT: Zdaj ti bom vse po resnici povedal.

TO: Idi domov. Spi se mi.

ALBERT: Hudičeki že čakajo. Jih slišiš? Že prihajajo.

TO: (*Pobegne gor na posteljo in glavo skrije pod vzglavnik.*) Kako si grdi! Kako si grdi!

ALBERT: Vse ti po resnici povem.

TO: Sploh nisi super obisk. Niti malo nisi super.

ALBERT: Sem. Le poslušaj me, potem pa grem. Sem tajni agent.

TO: Joj! jooooooooojj!! Kaj ta govori!

ALBERT: Prisežem To. Tajni agent neke tuje velesile.

TO: Joj! jooooooooojj!! Kaj ta govori!

ALBERT: Sem sem poslan na posebno misijo – s specialno nalogo.

TO: Joj! jooooooooojj!! Kaj ta govori!

ALBERT: Ja To, res je. In ti mi boš pomagal.

TO: Nehaj, nehaj, nehaj!

ALBERT: Prisežem. Na brata.

TO: Neehaaj!! Veš kaj si ti? Veš kaj si ti v resnici? Norec! Norec si! Norec, norec, norec!
Norec! Norec! (*Teško diha. Telo mu prešine bolečina.*) Auauauau! Hudičeki, hudičeki.. (*Telo mu trza v bolečini, zvije ga v krč.*) Auauau! Hudičeki! Stran, stran, stran!

ALBERT: To!

TO: Ne to, ne to!

ALBERT: To! (*Spleže k Toju na posteljo.*)

TO: Stran, stran! Naj grejo stran! (*Zvija ga.*)

ALBERT: (*Skuša ga umiriti.*) Saj grejo, že grejo!

TO: Stran, stran!

ALBERT: Saj grejo, saj grejo. Jih že ni več. (*Objame ga in boža.*)

TO: Stran, stran, stran.. (*Se umirja.*)

ALBERT: Ja, ja. Je že dobro, je že dobro..

TO: Prosiiiiim..

ALBERT: Je že dobro To. Jaz sem - tvoj Albert, tvoj prijatelj Albert – ob tebi sem..

TO: (*Tišje. Tu in tam mu telo še trzne.*) Stran, stran..

ALBERT: Ja To. Ni jih več. Ni. Šli so. Vsi so šli.

TO: Nazaj v ono.

ALBERT: Nazaj To, nazaj so šli.

TO: Ja.. (*Zapre oči in se umiri.*)

ALBERT: (*Ga boža.*) Šli so, nazaj so šli. Jaz pa ne To. Ne grem več nazaj. Nikoli To, nikoli.

TO: (*Se prižme k Albertu.*) Mama.

ALBERT: (*Leže ob To-a.*) Ja srček. Ajaj zdaj. Ajaj. Lahko noč.

TO: (*Glas mu počasi zamira.*) Mama, mama.. (*Zaspita. Tema, le njuno dihanje.*)

PLES PREDMETOV

(Dolg premor. Predmeti v sobi se pričnejo dvigovati in plavati sem ter tja po zraku. Vrata se odpirajo in zapirajo. Kozarec, krožnik, karte, radio, vsa šara, ki je prej padla iz kamre, knjige, vse neslišno pleše v prostoru. V popolni temi jih premikajo črni igralci, tako črni, da so spojeni s temo. Nato začno počasi odnašati predmete in pohištvo. Na koncu ostane le postelja. Ko črni igralci odnašajo še zadnje predmete, skoči na njih Albert. Razbežijo se, vendar enega ujame.)

ALBERT: Imam ga! (*“Črni” se otepa.*) Imam ga! Satana! To pridi! (*Ukroti plen.*) Imam ga. To! (*To ne sliši.*) To, imam ga! To, poglej! (*Ni odziva.*) Kaj delaš tukaj? (*Strese “črnega”.*) Si gluhi? Kaj počnete? (*Ne dobi odgovora. Pridejo ostali “črni”, zgrabijo Alberta in odnesejo.*) Kaj je?! Kaj bi radi?! Pustite me. Pustite! (*Se otepa.*) Na pomoč. Na pomoč! To na pomoč! Tooo! Na pomoč! To! Toooo... (*Njegov glas se izgubi v daljavi.*)

TO: Kaj pa mi ni verjel? (*Premor.*) Ni mi verjel. (*Premor.*) Nihče mi ne verjame.

Pa je res. (Skoči na noge in prične noreti in se dreti po postelji - kot pevec. Kitara pleše v temi. Konec.)